

lására reflektálva, azt mondja, hogy ő igazat mondott s éppen ezért szükségtelen mosakodnia. Egyébként is egy főmérnöknek nincs módjában annyit mosakodni, mint egy szerkesztőnek. A mérnökség nem a saját iniciatívája szerint jár el, hanem utasítás alapján, amikor alapul vette Strasser terveit.

Wimmer Fülöp: Annál inkább meg kell fizetni érte!

Pásztor József személyes kérdésben kér szót. Nem sértette a főmérnök személyét, hanem abból az állásából folyólag, amit a törvényhatósági bizottságban elfoglal, jogos kritika tárgyává tette csupán a mérnökségnek a vásárcsarnok tervei ügyében követett eljárását.

Kormányos Benő dr.: Jól tette!

Pásztor: Ha már most — folytatta — a főmérnök ur ezért a kritikáért azzal felel, hogy egy főmérnöknek nincs alkalma annyit mosakodni, mint egy szerkesztőnek.

Ottovay István: Nem azt mondta!

Tóbiás László: *Félreértés! Mást mondt!*

Ottovay István: Azt mondta, hogy nincs hozzá módja.

Tóth Mihály: Igen, ezt mondtam!

Pásztor József: Akkor nem szólok semmit.

Dobay Gyula dr. ismét hangsúlyozza, hogy hat hónapig nem határozhat ebben a kérdésben a közgyűlés. (Nagy zaj, ellentmondások.)

Elnök a szervezeti szabályokra hivatkozva kijelenti, hogy Dobay dr. fölfogása téves, mert a hat hónap a jelen esetre nem vonatkozik.

Szavazás után döntött ezután a közgyűlés. A honoráriumot illetőleg mellőzte a tanács javaslatát és csekély többséggel azt az indítványát fogadta el, amely szerint négyezer koronát ad a város Strassernek. Elfogadta még a közgyűlés Tordainak azt az indítványát is, hogy a vásárcsarnokra szegediek számára zárt versenytárgyalást hirdessenek.

(Apróbb ügyek.)

Böhm és Balogh szegedi vállalkozók fellebbezést adtak be az ellen, hogy a tápéi komphoz vezető ut kőanyagát Linkenfeller Pál szállítsa. A szegedi vállalkozók ajánlata 788 koronával olcsóbb volt.

Kormányos Benő dr. a fellebbezés mellett szólalt föl. A közgyűlés helyt adott a fellebbezésnek és a kőanyag szállításával a Böhm és Balogh céget bizta meg, de csak azzal a kikötéssel, hogy annyiért tartozik az anyagot szállítani, mint amennyiért a másik cég szállította.

Elhatározta a közgyűlés, hogy a magyarországi kisbirtokosok szövetségébe pártoló tagként belép s a szövetségnek egyszer és mindenkorra 200 koronát szavazott meg.

(A fogadalmi templom.)

A fogadalmi templom tervei ügyében Gaál Endre dr. tanácsos referált. Beterjesztette a fogadalmi templom-bizottság azon javaslatát, amely egyben a tanács javaslata is, hogy a templom tornyának a kivételével a részletek kivitele alapjául Foerk Ernő tervvariánsait fogadják el.

Tóbiás László úgy véli, hogy a tanács javaslata nem simítja el teljesen azt a harcot, amely a fogadalmi templom építése körül támadt. Azt indítványozza, utasítsák Foerkot, hogy a kereszthajók kivitele tekintetében is ragaszkodjék Schulek terveihez és a padlástetők kiképzésénél is Schulek terveit kövesse. Pillich Kálmán köszönetet mond Jászai Gézának azért az odaadó tevékenységért, amit ebben az ügyben kifejtett. Tóbiás indítványához csatlakozik. Gaál Endre előadó a fogadalmi templom-bizottság működéséért fejezi ki köszönetét és szintén hozzájárul Tóbiás indítványához. A közgyűlés egyhangulag ilyen módosítással fogadta el a tanács javaslatát.

Az elnök ezután a közgyűlést az idő előrehaladottsága miatt berekesztette és a folytatását pénteken délután négy órára tűzte ki.

Szathmáry Árpád temetése.

(Saját tudósítónktól.) Ma délután három órakor temették el Szathmáry Árpádot, a szegedi színház kiváló tehetségű tagját. Hogy Szathmáry hirtelen halála milyen mély részvétet keltett, azt legőszintebben a mai temetése tükrözi vissza, melyhez fogható, impozáns temetés évek óta nem volt Szegeden. Több ezer ember jelent meg Szatyi temetésén és több ezren kísérték el utolsó útján, egészen a temetőig.

Az általános részvétet az a nagy népszerűség váltotta ki, amely Szatyit itteni pályafutása alatt művészetének és kedves egyéniségének szimbólumaként körülvette.

A mai temetésen igazán ott volt Szeged társadalmának színe-java és ezenkívül minden frázis nélkül el lehet mondani, hogy a társadalom minden rétege. Eljött a páholyok parfümös, glasszé keztyűs közönsége; ott voltak a körszékek vasalt nadrágu, figyelmes látogatói is; de nem hiányzott a zártszék, a karzat és a kakasülő publikuma sem. És azok, akiket a mindég kedélyes, áldott humoru Szatyi annyiszor megnevettezett, ma egy-egy könnyecseppel áldoztak emlékének.

Délután 3 órakor vette kezdetét a gyászszertartás, de már félháromkor annyian álldogáltak a Szent György-utca 1. szám alatt lévő gyászház előtt, hogy a forgalom megakadt. Három órakor pedig már alig lehetett fentartani a rendet, úgy, hogy rendőrök csináltak utat a koporsó számára, melyet a ház előtt felállított emelvényen helyeztek el. A gyászszertartáson megjelent Bokor Pál helyettes polgármester és Gaál Endre dr. kulturtanácsos is. Dávid Mihály református kántor kezdte meg a gyászszertartást és az egyház részéről Godács Béla segédlelkész mondott magasszárnyalásu, megható gyászbeszédet. A koporsót Szathmáry rokonai, barátai és kollégái vették körül. A koporsó mellett fiatal felesége állott, akinek hangos zokogása nagy részvétet keltett.

A gyászszertartás elvégzése után megindult a gyászmenet a színház felé. A halottas kocsit előtt eigányzenekar haladt és Chopin gyászindulóját huzta. A Szent György-utca, Tisza Lajos-köruton, Batthyányi-utca, keresztül vitt el Szathmáry utolsó útja a színházig. Amerre csak elvonult a gyászmenet, mindenütt újabb résztvevők csatlakoztak hozzá úgy, hogy a színház környékén mikor összeesapott a két tömeg, valóságos életveszélyes volt a tolongás. Egy asszony rosszul is lett, egy kisgyereket pedig majd eltapostak, úgy kellett a rendőröknek kivezetni őket.

A színház főbejárata előtt megállott a halottas kocsit és a színtársulat kórusa elénekelt a „Miért oly borús” című gyászdalt. Azután Csiky László, a színtársulat tagja mondott búcsúztató beszédet: „Drága halottunk, testvérünk, kedves Szaty! — kezdte beszédét, — mielőtt utolsó utadra elmegy, mielőtt örökre megpihensz, állj meg egy szóra, búcsúzni akarunk tőled”. Csiky László baráti szeretettől, kollégialis érzékenységtől áthatott meleg szavai, nagy hatást keltettek és a hallgatók közül sokan sirva fakadtak. A búcsúztató beszéd után, újból megindult a menet az egyesült eigányzenekarok gyászmelódiája mellett. A Bástya-utca, Széchenyi-téren, Kárász-utca, Dugonics-téren és Kálvária-utca, át vitték ki a koporsót a belvárosi, református temetőbe. A résztvevők nagy tömege egészen a temetőig kísérték ki Szathmáryt, ahol a koporsóját megegyeszer beszentelték.

A temetőben az alábbi felirásu koszorukat helyezték el sirján: Kedves Árpád isten veled, a viszontlátásig — Piroskád. — Utolsó üdvözlés — Pap Gábor. — Szathmáry Árpádnak — A színügyi bizottság. — Szeretett keresztapának — A Lind-esalád. — Kedves Szathmáry, isten veled — Szerető barátaid. — Felejthetetlen pályatársunknak — A színtársulat. — Utolsó útjára Szathmáry bácsinak — Az ipariskola ifjúsága. — Szathmáry Árpádnak — A színház műszaki személyze-

te. — Szathmáry Árpádnak — Az országos színészegyesület. — Isten veled — Józsi, Imre, Sándor. — Szeretett Árpádunknak — Apa, anya, Berta és Palika. — Szathmárynak — Antal Erzs. — Felejthetetlen jó Szathmáry barátunknak — Kende Jenő és Ernő. — Szathmáry Árpádnak — Nádasy József színtársulata. — Művészársamnak — Psylander Waldemár. — Kedves Szathmárynak — Rigó Gizi.

Hans Friedenthal Szegeden.

— Aki feltalálta az apamegállapító szerumot. —

(Saját tudósítónktól.) Korunknak nemcsak egyik legérdekesebb, de egyúttal legértékesebb tudósa is fordult meg csütörtökön városunkban. E tudós: Hans Friedenthal, a berlini Charité fiziológiai intézetének professzora. Bukarestbe menőben szállt ki Seemayer Villibaldnak, az országos ethnografiai múzeum igazgatójának a kíséretében előbb Kecskeméten, majd itt Szegeden, ahonnan átrándult Szőregre is. Magyar, illetve ez utóbbi helyen szerb típusokat tanulmányozott. Annaira, amennyire ez ilyen rövid idő alatt egyáltalán lehetséges volt, mert mindenütt csak néhány órát töltött. Egy-egy pillantással méréseket eszközölt a vele szembekerülő arcán, illetve koponyáján. Mintha milliméter-pontosságu mércét hordana a szemében. Tanulmányozásának ránk vonatkozó eredményéről nem nyilatkozott és így erről nem is számolhatunk be. De nem is ez a lényeges, amit erről a nagy tudósról tudunk illik. Friedenthal ugyanis — és ez teszi őt igazán érdekessé és mindenekfölött értékesé — a fiziológiai szerum-reakció feltalálója. Hogy világosabban beszéljünk: ő olyan szerumot fedezett föl, — a lapok annak idején, így a *Délmagyarország* is, hirt adtak róla, — amelynek beoltásával minden kétséget kizáróan állapítható meg a vérrokonság, még pedig az egyedeig menő vérrokonság. Nevezetesen *csalhatatlanul* meg tudja állapítani az ő szerumával minden gyermeknek az apját. Ennek micsoda kihatása lesz a jövőben, azt elképzelhetjük, ha elgondoljuk, hogy hány meg hány embernek kell gyermektartást fizetnie a más gyermekeért. A gyerektartási perekben nem lesz a bíróság bizonykodó tagadásokra és sokszor igen ingatag alapu állításokra utalva, hanem egyszerűen el fogja rendelni ezzel a szerummal a beoltást. Hivatva van ez a szerum egész morális életünk átalakítására. Az emberiség erkölcsi javulását fogja maga után vonni ez a szerum. Amikor mindenkinek módjában fog állani, hogy egy egyszeri beoltással meggyőződjék, hogy ő-e az apja annak a gyermeknek, akinek az anyja az ő felesége, kétszer is meg fogják gondolni az asszonyok olyasminak az elkövetését, amire most sokszor olyan szívesen és meggondolatlanul szánják el magukat. Megdől a régi rómaiak igazsága: Mater certa, pater semper incertus, az anya biztos, de mindig bizonytalan az apa. Messzire vezetne Friedenthal szerumának az emberi élet minden megnyilvánulására való hatását részletezni és még jobban ráijeszteni az asszonyokra. Már tudniillik az olyan asszonyokra, akikre valóságos áldás, hogy eddig ilyen szerum még nem létezett. S hogy ne maradjanak egészen vigasz nélkül, eszükbe juttatjuk, hogy minden méregnek van ellenmérge s ha Friedenthal feltalálta az apamegállapító szerumot, majd csak akad vala-